

Arrest

nr. 142 984 van 10 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.10.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij T&M Construct, d.d. 28.09.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 08.09.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 08.03.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat betreft het feit dat zijn niet de Belgische nationaliteit heeft; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een grond tot regularisatie zou vormen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of veiligheid en er geen sprake is van manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkwilbig en heeft reeds gewerkt, heeft een vrienden- en kennissenkring en legt diverse getuigenverklaringen en een arbeidsovereenkomst voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene verklaart sinds 2001 in België te verblijven. Van 2001 tot 2008 verbleef betrokkene illegaal in België zonder pogingen ondernomen te hebben om zijn verblijf te wettigen. Ook nadat een eerdere regularisatieaanvraag d.d. 09.09.2008 negatief werd afgesloten en betrokkene geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 28.05.2009, verbleef hij verder in illegaliteit. Echter, het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Betrokkene heeft dit echter geweigerd en zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf. Het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

Na het schetsen van het algemeen juridisch kader betreffende de voormelde bepalingen, gaat de verzoekende partij over tot de toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij meent dat de motivering niet afdoende is, zoals vereist door de wet van 29 juli 1991, dat de motivering vaag is en dat tevens de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken, dat daarnaast de motivering stereotiep en gestandaardiseerd is, dat de summier gegeven motivering in de beslissing van toepassing kan zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt, dat nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is, dat enkel de persoonlijke gegevens vermeldt in de beslissing hierover uitsluitend geven.

De verzoekende partij stelt dat de staatssecretaris van Asiel en Migratie argumenteert dat het verzoek ontvankelijk is, doch niet gegrond, dat de staatssecretaris stelt dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart geweigerd werd. De verzoekende partij betoogt dat de werkgever evenwel bij aangetekend schrijven van 4 mei 2012 een hoger beroep ingesteld heeft bij het Vlaams Subsidieagentschap voor werk en sociale economie tegen de weigering van 8 maart 2012 van de dienst arbeidsmigratie. De verzoekende partij vervolgt dat de werkgever op 19 april 2012 een ontvangstmelding kreeg van het door de werkgever ingestelde hoger beroep. De weigering van de arbeidsvergunning is derhalve niet definitief volgens de verzoekende partij. Zij meent dan ook dat de staatssecretaris derhalve geenszins kan stellen dat de werkvergunning geweigerd werd.

3.2. Betreffende artikel 8 van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij enkel dat voornoemd artikel vermeldt dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van de vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan geen grond voor regularisatie vormen. Er wordt op concrete wijze toegelicht waarom de door de verzoekende partij aangevoerde elementen niet aanvaard worden als grond voor regularisatie. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing toegelicht dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn, daarna wordt gewezen op het feit dat de arbeidskaart B

geweigerd werd waardoor dit niet als grond voor regularisatie kan aanvaard worden. Betreffende de lokale verankering, het verblijf en de integratie wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, dat zij sinds 2001 in België zou verblijven doch van 2001 tot 2008 geen enkele poging heeft ondernomen om haar verblijf te wettigen, dat zij nadat een eerdere regularisatieaanvraag in 2008 negatief werd afgesloten en zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten, verder in de illegaliteit verbleef. De verwerende partij wijst er op dat de verzoekende partij in eerste instantie zelf de plicht had om gevolg te geven aan het bevel en zij alles in het werk dient te stellen om aan haar wettelijke verplichtingen om het grondgebied te verlaten te voldoen en zij dus in de eerste plaats zelf alle stappen diende te ondernemen om naar haar herkomstland of een land waar zij kon verblijven, terug te keren, dat de verzoekende partij dit echter geweigerd heeft en zich bewust heeft genesteld in illegaal verblijf, dat de integratie aldus louter het gevolg is van haar eigen houding, dat om die redenen de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie. Betreffende het feit dat zij nooit een inbreuk pleegde tegen de openbare orde of veiligheid, wordt gemotiveerd dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de wetgeving. Betreffende het feit dat haar niet de Belgische nationaliteit heeft, motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet verklaart waarom dit feit op zich een grond tot regularisatie zou vormen.

Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat naast de vermelding van haar persoonlijke gegevens in de bestreden beslissing nergens uit blijkt dat de motivering specifiek op haar van toepassing is. De motivering is zeker niet summier, vaag, stereotiep of gestandaardiseerd, zij gaat immers concreet in op de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht en is pertinent en draagkrachtig.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij eveneens niet bijgetreden worden waar zij voorhoudt dat de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich verder wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hoofdzakelijk beperkt tot een louter theoretisch betoog. Met een dergelijk theoretisch betoog wordt uiteraard nog niet aangetoond dat de thans bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt.

Waar de verzoekende partij inroept dat de wet van 29 juli 1991 ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht zodat de verwerende partij de feitelijke gegevens dient te vermelden waarom zij meent één van de criteria van artikel 7 te kunnen inroepen, en in zoverre zij hiermee kritiek wenst te voeren tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij de feitelijke gegevens vermeldt waarom zij meent dat artikel 7 van de vreemdelingenwet van toepassing is. Zo verwijst de verwerende partij naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en stelt zij *in casu* vast dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. De verzoekende partij is van mening dat gelet op het ingediende beroep tegen de weigering van de arbeidsvergunning, deze weigering nog niet definitief is en de staatssecretaris geenszins kan stellen dat de werkvergunning geweigerd werd.

In een door de Dienst Vreemdelingenzaken verzonden schrijven aan de verzoekende partij van 8 september 2011, dat zich in het administratief dossier bevindt, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. In het administratief dossier bevindt zich evenwel een brief van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van 8 maart 2012 waaruit blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidsvergunning geweigerd werd.

Bij het verzoekschrift voegt de verzoekende partij een brief van 19 april 2012 van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie waaruit blijkt dat op 7 april 2012 beroep werd ingesteld tegen de weigering inzake het afleveren van een arbeidskaart. Voorts voegt de verzoekende partij ook een afgiftebewijs van aangetekende zending aan 'Vlaamse subsidie' van 7 april 2012 toe alsook een schrijven van de werkgever van 4 mei 2012, dewelke argumenten voor het beroep tegen de weigering van de aanvraag van een arbeidsvergunning aanhaalt.

De Raad wijst er evenwel op dat de thans bestreden beslissing genomen werd op 17 april 2012.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 20012, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Voorts bevinden zich in het administratief dossier geen stukken waaruit afgeleid kan worden dat de verzoekende partij de staatssecretaris heeft ingelicht over het ingediende beroep voor de datum van het nemen van de bestreden beslissing. Aan het bestuur kan zodoende niet verweten worden dat zij geen rekening heeft gehouden met gegevens of stukken dewelke haar op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis waren gebracht. Er rust in dit kader een meldings-, informatie- en medewerkingsplicht op de verzoekende partij zelve. In het kader van de onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en die een gunstmaatregel uitmaakt, rust de bewijslast onmiskenbaar op diegene die de aanvraag indient en is het dienvolgens ook aan hem of haar om het bestuur op de hoogte te stellen van de ontwikkelingen die een repercussie zouden kunnen hebben op de grond van de aanvraag. Dit is *in casu* des te meer het geval nu de verzoekende partij bij brief van 8 september 2011 door het bestuur werd aangeschreven met de vraag om een arbeidskaart B voor te leggen, zodat zij behoorde te weten dat het al dan niet bekomen van dergelijke arbeidskaart repercussies kon hebben op de uiteindelijke beslissing inzake de verblijfsaanvraag en zij het bestuur dus op de hoogte diende te stellen van de eventuele rechtsmiddelen die werden aangewend tegen de beslissing waarbij deze arbeidskaart werd geweigerd. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet verzet zich er immers niet tegen dat een aanvraag wordt aangevuld en dit tot het moment van het nemen van een beslissing ter zake door de staatsecretaris.

De beslissing van 8 maart 2012 waarbij de aanvraag voor de arbeidskaart geweigerd werd aan de verzoekende partij, betreft *in casu* een administratieve beslissing die rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht, tenzij en totdat er op het beroep dat ertegen wordt ingesteld, anders over wordt beslist. De verzoekende partij toont verder niet aan dat een beroep tegen de weigeringsbeslissing van de Vlaamse Overheid inzake de afgifte van een arbeidsvergunning een schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen wordt inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de staatssecretaris foutief of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat de arbeidsvergunning geweigerd werd.

3.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER